

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

FAVORS D' AMICH.

RUYT de l' esperit d' empresa y de la energia de nostres antepassats, tingué Espanya un imperi colonial en lo qual may s' hi podia 'l sol.

Culpa del absolutisme que embruti al poble, de la ignorancia que 'l priva per molts anys de regir-se governarse sense convulsions y trastorns per empendre ab pas segur lo camí que recorren las nacions més civilisadas, es la perdua de sas vastas colonias y 'l fet de que permaneixin tant decaygudas las que conser-vem encare.

Mogudas algunas d' ellas del desitj que senten naturalment tots los pobles de no dependir de ningú, de ser independents y lliures, quan van sentir-se ab forsas van rompre 'l jou d' Espanya que més que una mare era per ellas en certs cassos una verdadera madrastra. Aixís van formarse totas las repúblicas de la America espanyola, seguint los impulsos de un instint natural, després de més de tres sigles de dominació y de despotisme.

Lo que no havia succehit encare, en la llarga historia de nostras colonias, es que una nació estranya, sense dret, ni motiu, ni rahó, de la nit al demati y com per sorpresa, s' apoderés de un tros de territori que 'ns pertany y 'ns ha pertenescut sigles enters, sent regonegut lo nostre dret per totas las nacions civilisadas.

Donem gracias de aquesta nova vergonya al partit conservador de la restauració borbónica.

Després de las bofetadas que fa poch va donarnos un ministre inglés, era molt natural que vingués la ignominia de veure que uns barcos alemanys abordavan las islas Carolinas arbolanhi la bandera del imperi.

Del arbre mort tothom ne fá llenya.

Pero aqui lo més grave no es tant la ocupació de aquellas islas nostras, com las relacions que ab nosaltres sostenia la nació que las ha ocupadas.

—Alemania, deyan los conservadors, es l' única nació amiga, verdaderament amiga, que té avuy Espanya. Espanya, afegian, pot contar ab l' amistat segura y l' apovo decidit de aquell poderós imperi.

Y en proba de que aixó era cert citavan fets y s' omplian d' orgull.

Alemania, deyan, ha nombrat á D. Alfonso coronel de hulanos.

Lo príncep heren de la corona de Alemania ha honorat al nostre país ab una visita: ha admirat los nostres monuments, ha presidit una parada militar, ha encomiat lo bon port y la marcialitat de nostras tropas; s' ha fixat especialment ab lo calsat que duyan, y ha

adquirit certa quantitat d' espanyolas per fer la proba de aquest calsat en lo seu exercit.

S' ha renovat lo tractat de comers ab Alemania, sense presentarse la més minima dificultat per arribar á un bon acort.

Lo govern alemany ha enviat una felicitació al rey d' Espanya per haver tingut lo valor de assistir als colérics de Aranjuez.

En una paraula, estavam tant embabiecats ab Alemania, que ab una mica més se proclama l' imperi ibé rich no més que pel gust de imitar á la ditxosa Alemania.

Pero mentres tot aixó succehia, mentres los alemanys nos tocavan la barbata, y 'ns deyan hermosos y valents y bons xicots, surtian uns barquets de la terra del *axurut* y de las *pipas de porcelana*, passavan la mar y arribavan á la Micronesia, desembarcavan en una de las islas Carolinas, y alguns mesos després sabiam que aquellas islas deixavan de ser espanyolas per ser alemanas.

Cops amagats de 'n Bismarck.

Acaba de succehirnos una cosa semblant á la de aquell home generós y confiat que creyent ab l' amistat de una persona la convida, li obra las portas de casa seva, l' acull y li dona franca hospitalitat... y després se troba ab que 'l convidat li paga 'l favor emportantse un cubert de plata.

Una expoliació es sempre un delict; pero quan aquesta 's verifica baix la capa de l' amistat, á més de un delict es una villania.

¿Y are qué succehirá? ¿A qui demanarém apovo? ¿De qui demanarém ausili?

¿Podrá dirigitse 'n Cánovas á la Fransa? ¿Cóm es possible, després que aqui, guiats per las corrents germanofílas s' ha estat conspirant un dia y altre contra l' existencia de la República francesa?

¿Trucarem á las portas de Inglaterra? Tambè las trobarem tancadas. ¿Acudirem als Estats Units? Inútil. Lo govern conservador, refiat de Alemania se ha indisposat ab aquestas duas nacions, que de segur sabrán respondre'ns.—Si teniu mal-de-caps passeuse'ls.

Unicament Alemania que ha pres las Carolinas pot tornarlas si 'l lleó espanyol s' humilla y llepa las botas de 'n Bismarck, y li convé no retenirlas.

¿Cayga desd' are y per tots los sigles dels sigles la responsabilitat de aquesta humillació sobre 'ls que l' han provocada! L' esperit reaccionari que 'ls ha dut á contréure alianzas y amistats ab qui estava més lluny de nosaltres per sas tendencias, per sas tradicions, per sas costums, per son idioma, per totas las manifestacions de sa existencia, havia de produhir aquest resultat: indisposarnos ab los amichs verdaders que son tots los pobles liberals d' Europa, per conservar l' amistat tant sols de un poble que 'ns saqueja.

Y are Sr. Bismarck, si 'm vol creure á mi completi la seva obra.

Es precis que adjudiqui un títol honorífich á don Anton.

No deixi passar massa dias: nómbri! mosso de qua-

dra de un regiment de hulanos. Casi no serveix per res més.

P. K.

MITJ ENLAYRE.

STÉM atravessant una situació deliciosa.

Qualsevol que baixés de la lluna y vingués á caure demunt de la nostra divertida Espanya, 's figuraria que som la gent més felissa, més inofensiva y més campetxana del món.

Lo govern juga á palletas y fa contraccions en la barra fixa; los caps grossos de la política prenen banys; la premsa parla del cólera y de la qüestió de Alemania y 'l país sua y calla ab las mans á la butxaca, buscantse 'l últim xavo que li queda pera entregarlo al simpáthic Cos-Gayon.

¿Es que no succeheix res? ¿Es que no passa res? ¿Es que no hi ha res per fer, per dir ó per criticar?

Al contrari: hi ha molt y molt. La madeixa política está més embullada que may; hi ha una infinitat de qüestions qu' están á punt de bullir en l' olla de la polémica; pero tot está confús, duptós, mitj enlayre.

Per supuesto que l' imatge espantosa de 'n Villaverde fa que la premsa vaji ab pens de plom, y que avants de escriure una paraula, la pesi ab lo tirabuquet y la examini ab lo microscopi, pera tenir la seguretad de que no conté cap microbi; pero ab tot y aixó, deixant apart lo látigo del flamant ministre de Governació, ¿quin assumpto hi ha que 's pugui tractar ab una mica d' aplom, ab datos fixos, ab conjeturas probables?

Los telégramas d' ahir desfan los del dia anterior; los de avuy desfan los d' ahir, demá veurém desfets los d' avuy. Las noticias neixen y 's fonen com las bombollas de sabó, los rumors comensan y acaban en un tancar y obrir d' ulls, la sanfayna política 's guisa al vapor, la xismografia circula á caball de la electricitat.

Pero, aném á veure; tirémnos de cap en aquest mar de confusions, com diu la cansó, y probém de treuren alguna cosa.

La esguerra dinástica.

¿Qué fa aquesta patuleya? ¿Qué fan los *barretets* polítichs de las rocas Becerra y Lopez Domínguez? ¿Son morts ó vius ó ferits? ¿Ho han deixat corre ó continúan en los seus tretze?

L' altra senmana vaig llegir que 'n Martos, un dels principals de la comitiva, no donaria 'l seu apovo á n' en Sagasta, y avuy sortim ab que 'n Sagasta agrada tant y tant á n' en Martos, que aquest está resolt á apoyarlo, y á defensarlo, y, si no fos que ara acaba de pendre estat, hasta á casarshi y tot.

Per altra part, en Serrano que estava decidit á no cuydarse més d' aquets enredos, ara sembla que 's torna á bellugar y va d' un cantó al altre com un apóstol, pera veure si pot suavisar l' ardor dels més verte-

de la esquerra y escalfá la fredor dels més arronsats de la dreta.

Respecte a refredar, no se si farà carrera; pero per lo que toca a escalfar, es fácil que suri ab la seva, perque l' estiu l' ajuda.

Sin embargo... quedem en lo mateix: per ara tot mitj enlayre.

Segon punt: la existencia del ministeri.

Veís hi aquí un' altra *pata de gallo*, que 'ns té més apurats que 'l món.

En mitj de mil afirmacions y negativas, hi ha periódic que ha arribat a donar lo govern per mort. Pero un altre periódic ha probat que 'l govern es viu, ensenyant una garrotada seva, ó lo qu' es igual, una denuncia de superior qualitat.

En Cánovas, —aixó es evident,—está disgustat del giro que han pres las cosas, y si bé tot lo que sigui deixar la poltrona y las comoditats del poder li exalta la bilis y 'l fa mirar encara més malament, no pot menos que regoneixe la difícil situació del ministeri.

Peró, es lo qu' ell diu:

—No es ben difícil la situació del país? Y á pesar de tot ¿no viu bé ó malament? Pues també pot viure 'l govern.—

Y així passa 'l temps. Los ministros están tips los uns dels altres; la nació está tipa dels ministros; lo malestar es notori; lo remey no pot ferse esperar sense exposarnos á una *catástrofa*... la crisis aplassada ó nó, es inevitable; pero ¿viendrà la crisis?

Tot está mitj enlayre.

Un' altra tragèdia: la tenebrosa qüestió d' ordre públich.

Aquí 'ls mals de caps ja son més serios. No passa senmana sense que 'l govern descubreixi un parellot de conspiracions. Lo qual proba, ó que 'ls conspiradors son molt tontos, ó que 'ls nostres governants son molt sabis.

Jo, ab tot, opino que no hi ha ni una cosa ni altre, y que, ben esbrinat, no existeixen tals conspiracions.

Lo govern fa com un gat quan ha pres un tall de la cuyna: sempre té por, mentre se 'l menja, que la mestressa 'l sorprengui y li fassi deixar.

Ell coneix que ocupa 'l poder per carambola, y per tot arreu veu fantasmas que li volen pendre.

Ab menos por y desconfiansa, viuria tranquil y no correria per aquestos mons de Déu sorprenent complots que no existeixen y fusells que no tenen gatillo.

Peró com no vol ferho aixís, resulta que cada dia al anar al llit nos adormim ab l' ay al cor, pensant si l' endemà al despertarnos nos trobarém morts, enterrats y ab los funerals fets.

Es á dir, que vivim mitj enlayre.

La llista dels punts notables no acaba aquí.

Hi ha l' assumpto del *imperi*, que també está mitj enlayre.

Hi ha lo dels consums, també mitj enlayre.

Hi ha lo de las Carolinas, igualment mitj enlayre.

Y altres, y altres y altres.

Peró... deturémnos. La tralla dels governadors, las multas y las suspensions están també mitj enlayre.

¡No fos cas que cayguessin sobre nosaltres!

FANTÁSTICH.

senyors: ja tenim *oficialment* lo cólera á Barcelona. Es un fet que 'ns ha d' omplir de legitim orgull, perque 'ns posa al mateix nivell de todas las demés capitals d' Espanya. ¿Semos ó no somos?

Y, lo que son las cosas; diumenje va ferse aquí una professó, implorant al benaventurat Sant Roch que 'ns librés de la epidemia. Y l' endemà mateix va apareixe la declaració oficial de que 'l cólera habia arribat á Barcelona.

¡Llástima de professó!

Consti al gloriós Sant Roch, y ho dihém ben clá y ben net, que aquest favor que 'ns ha fet no li agrahim molt ni poch.

A Biarritz y Bayona s' están fent rogativas per la salut d' Espanya.

Supliquém als capellans de Bayona y Biarritz que no 's comprometin inutilment.

Si 'l Sant Roch de Barcelona al fi no ha pogut fer ré, ¡qué diable tenen de fé, los de Biarritz y Bayona!

A la Granja hi déu haver algun *gettatore*. Fa poch temps vá trencarshi la cama 'l fill d' un marqués.

Aquest dia, en una caceria organizada per la noblesa, un cassador apuntant á una guatlla vá ferir á un company seu de mala manera.

Y al tornar de la expedició, vá volcar un carruatje que portava al duch Veragua, al baró de Cortes y altres personatjes d' upa.

Lo telegrama que donava compte d' aquestas desgracias, acabava aixís:

«Fora d' aixó, no ha succehit res més.»

¡Pues, si arriba á succehir alguna altra cosa!

La *Epoca* diu que á Málaga no ha passat res extraordinari.

En efecte: no hi ha hagut més que mitja revolució.

Y aixó, aquí á Espanya, es lo més *ordinari* del món.

Haventse tingut d' ausentar de Barcelona l' encarregat de la correspondencia de la CAMPANA, no doném compte sinó de las cartas que pel seu caracter d' actualitat no poden esperarse. Tota la demés correspondencia, perteneixent á la part literaria, será contestada á son degut temps.

Supliquém als nostres lectors que 'ns dispensin aquesta falta involuntaria, en la seguretat de que procurarem subsanarla tant prompte com nos siga possible.

Lo gobernador de Gibraltar, veyent que á pesar de las precauciones presas, lo cólera s' hi ha introduhit matant de bonas á primeras á tres soldats, ha fet alsar los cordons, obrint altra vegada las portas.

Parodia de un final d' acte del *Pan y toros*:

«—¿Qué es esto?—Tres soldados muertos.

»—Puede el contrabando continuar.»

Diu lo *Diari* de San Sebastian que allí no hi ha 'l cólera.

Peró hi ha en Romero Robledo.

Lo qual es deu mil vegadas pitjor.

Llegeixo:

«Lo ministre d' Estat pateix una afecció á la vista.»

Consólis, Sr. Elduayen. Si vosté pateix una afecció á la vista, lo senyor Cánovas es completament cego.

Perque si no fos cego, no succehiria lo que avuy succeheix.

Mentres la meytat d' Espanya s' está retorsant entre 'l cólera y la miseria, la noblesa y 'ls peixos grossos de Madrid s' están divertint á la frontera qu' es un gust.

Ab tot, perque 'ns convencém que á pesar d' aixó no s' olvidan de nosaltres, aquest dia ván enviar un telegrama que deya:

La colonia veraniega está muy afligida por las desgracias que sufre España.

¡Quanta esplendides! ¡Quanta bondat!

¡Gracias, colonia veraniega, gracias!

En Pidal tracta de reformar la ley d' ensenyansa.

Preparémnos á veure desgracias.

De fixo que en la tal ley hi figurará un article ordenant que 'ls noys caminin de quatre grapas.

Lo rey de Suecia s' empenya en sostenir á un ministeri conservador, y 'l poble de Suecia está de conservadors fins al cap de munt.

Aquest dia sortia 'l rey á passeig y vá trobarse ab una manifestació numerosa que reclamava á crits y ostentant una bandera, la cayguda del ministeri.

Vaja, aquestos conservadors son una ganga pels pobles.

Es gran cosa conseguirlos y en lo ministeri veure 'ls...
Tothom desitja tenirlos no més que pel gust de treure 'ls.

Fá mes de un any vá publicarse á Gotha nn petit Atlas alemany, llibret cómodo que permet portar tot lo món á la butxaca.

Los alemanys no pensan en res mes.

Donchs bé, en aquest Atlas hi figuran ja las islas Carolinas pintadas de carmi, qu' es lo color adoptat per marcar las possessions alemanas.

No 's dirá donchs que 'ls paisans de 'n Bismarck han procedit per sorpresa, ja que avants de pendre possessió de la terra, van pendre possessió del mapa.

Y tot, sense que 'l govern espanyol s' adonés de res enterament.

D. Anton dorm molt fort, y encare quan está despert somia.

Somia ab en Ruiz Zorrilla.

A pesar de las ordres reiteradas y terminants de 'n Villaverde continuan los acordonaments y las fumigacions en varios puntos d' Espanya.

Y aixó succeheix precisament a la Granja, actual residencia de D. Alfonso.

Si ho entench... que 'm fumiguin.

Deya un telegrama dias endarrera:

«Lo doctor Lucientes surt per Irun y Portbou á fi de montar la inspecció de las procedencias de Fransa.»

Quan tenim lo cólera á casa, es lo millor que podiam fer... evitar que 'ns l' envihin de fora.

Escolti, Sr. Cánovas. ¿No sería més acertat enviar al tal Lucientes á las Carolinas?

Cregui que allá hi fá falta... Hi ha cada invasió de microbis alemanys!.. Oh, y que 'l primer cas que hi ha hagut, ha sigut la bandera espanyola.

Un rasgo de caritat.

Va morir de l' epidemia la mestra de Valpalmas (Zaragossa) y 'l seu marit, deixant cinch criaturas orfes.

¿Y que ván fer los vehins del poble?

Aisar á las criaturas, sense recordarse ningú de durlos menjar, de manera que al dia següent duas havian mort de fam.

Sr. Cánovas, fassa una cosa: nombri als vehins de Valpalmas conservadors honoraris per lo bé que l' imitan.

Al cap de-vall ¿qué fá vosté? 'Ns mata de fam.

CARTAS DE FORA.—Son tantas las cartas que rebém participantnos infracciones més ó menos serias de las vigents disposiciones sanitarias, que per forza debém incorre en inexactituds involuntarias, fillas de la mateixa abundancia y confusió de noticias. En l' altre número parlavam del alcalde de Masllorens y millor informats, debém fer constar que dita autoritat cumpleix religiosament ab la seva obligació.

Lo rector de Teyá s' ha posat á inquisidor. A un pobre escolanet que havia tingut l' atreviment de beure un poch de vi de las canadellas, volia cremarli 'ls llabis ab uns molls calents, perque no hi tornés més. ¡Home, home! ¡Per amor de Déu, no se las pegui tant fortas!

A Campdevanól hi ha un jove, que té la desgracia de ser coix y pobre. Per aquestas dugas rahons, dissapte passat, al anar á missa, va portarsehi una cadira á fi d' estalviarse 'l quarto y no tenir d' estar sempre dret. Passa 'l cobrador, y naturalment, lo jove no va volguerli donar cap diner. ¡Que va haver fet! ¡infelis! S' hi abalansan lo rector y l' alcalde y sense consideracions, varen treurel á empentas de l' iglesia. Aquell jove debia consolarse pensant una cosa: que si Cristo tornava, aniria á la iglesia de Campdevanól y treuria al rector de la mateixa manera que ara l' han tret á n' ell.

Los carcas de Mataró com los de Barcelona, prefereixen combatre 'l cólera ab Rosaris y oracions, á usar sofre y cloruro. Aquestas últimas festas, la beateria mataronina va desfogarse per aquest cantó y Déu sab lo que hauria succehit si alguns bons liberals no haguessin recomanat la calma, tota vegada que 'l poble, veyent un *trágala* en aquella manifestació carlista, contestava als cants del Rosari ab la *Marsellesa* y altres ayres democráticos.

«L' Ateneo Obrero de Barcelona,» desitjant ajudar á la Comissió general d' auxiliars de Barcelona, ha obert una suscripció entre las classes treballadoras, ab lo propòsit d' entregar lo que 's recaudi á la citada comissió, nombrada com ja se sab, pera fer *frente* á la situació actual.

LAS SENMANAS DE 'N CÁNOVAS.

Lo dilluns se lleva tot atrafegat, se renta, 's pentina, se posa á esmorsar, y luego murmura: —Tothom s' ha adonat de que 'm tornó mandra. ¿S'í? Pues á probar que quan vull treballó pitjor que un bastaix.— Pero aviat recorda que té d' acabar uns versos per *ella*... —¡Ay!—diu, suspirant; —fem versos, que lo altre ja ho farém demá.—

Lo dimars lo *monstruo* s' aixeca animat, decidit á emprendre la mar de treballs, y á veure la cosa pública com va. Mes, per sa desgracia, topa ab un mirall, y ensajant posturas y adressantse 'l nas, torna á perdre 'l dia, y sols, quan ja es tart, se 'n adona, y pensa: —¡Bah! Demá, demá.—

L'endemà es dimecres;
lo seu fiol criat
à las set lo crida;
se lleva en dos salts,
pren lo xocolata
com qui diu volant...
mes, quan se disposa
à entra al seu despaig
y emprendre la tasca,
veu al seu davant
un retrato d'ella...
Se queda encantat,
olvida la feyna
que l'està esperant,
y diu:—De politica,
ja 'n farè demà.—

Som dijous; se lleva:
—Avuy si que vaig
à fer forsa cosas...
¡prou gandulejar!—
Agafa 'ls periódichs
y obra l'Imparcial,
quan j'oh coincidencia!
repara que al trau
hi dú una floreta
qu'ella, passejant,
va deixarse caure...
Queda ensimismat,
se la acosta als llabris
y exclama:—L'meu cap
no está per negoies:
esperém demà.—

¡Divendres! Quan l'alba
tot just treu lo nas,
don Anton ja deixa
los estreny-caps.
—¡Ah! ¡que 'n tinch de ganas
de treballá en gran!—
Ja agafa la ploma,
ja pren paper blanch;
pero... —¿No es divendres?
¡Si a las vuyt y quart
m'haig de trobá ab ella!—
Corra com un llamp
à buscá 'l sombrero,
y al passá 'l portal,
diu tot baix:—Lo dicho...
comenxo demà.—

Lo dissapte 'l cridan.
—¡Avuy si que en Cánovas
fará feynal...
No 'm vull destorbar—
¡Lo que son las cosas!
Per casualitat
guayta á la finestra,
y ¡quí veu á baix?
A n'ella, que dona
lo tom matinal...
Salta las cadiras,
surt del seu despaig
y deixa 'ls negocis
empantanegats;
mes, dihent, com sempre:
—¡Vaja, hasta demà!—

L'endemà es diumenje,
dia consagrat
al descans del home...
que viu treballant,
Don Anton lo passa
suspirant, detrás
de la senyoreta
que 'l cor li ha robat;
pero ab tot, no olvida
los debers sagrats
que sobre d'ell pesan,
y al vespre, al entrar
en sa casta arcoba,
diu al seu criat:
—Labor prima virtus;
ja ho veurás demà.—

C. GUMA.

CONTINUAN los motins á la ordre del dia.
A Sevilla, Málaga, Logronyo y altres poblacions los ha tocat lo torn aquesta senmana.
Seguint per aquest cami, no será estrany que qualsevol dia rebém un telegrama que digui:
«S'han amotinats totes las capitals d'Espanya.»
«S'espera que demà s'amotinarán las demés poblacions.»

Entre 'ls pobles que s'están fent famosos ab motiu de la campanya contra 'l cólera, mereix citarse 'l de Gratale, provincia de Palencia.
Allí, al desgraciat foraster que hi arriba, no 'l portan al lassareto, sinó á la presó directament.
Es de suposar que 'l dia que hi hagi algun cas, deurán fusellarlo sense contemplacions.
¡Cascú té 'l seu modo de matar microbis!

L'arcalde de Madrid diu que, per salvar la salut pública, passarà encara que sigui per sobre de la ley. Es difícil que hi passi, ni per sobre ni per sota. Perque aquí no hi ha ley ni res que s'ho sembli.

A Benavente (Italia) hi ha hagut un moti per qüestions locals.
Veja, senyors italians; es molt mal fet copiarnos tant descaradament. Aixó dels motins es propietat nostra.

S'han suspés, á causa de la epidemia, las operaciones de la quinta.
Bea p'nsat. Ara com ara, ja quinta 'l cólera.
Y no han de ser tants á quintar.

Parlant del assumpto de las Carolinas, un periódich fa notar que ultimament lo rey d'Espanya ha rebut una carta del emperador Guillermo, molt atenta y afectuosa.
¿Si? ¡Aaaaah! Aixís, ja es diferent.

Lo citat periódich, continúa dihent que á pesar de la reserva ab que s'tractan aquestos negocis, l'embaixador alemany, qu' es á la Granja, ja ha tingut ocasió de notar certas frialdats.
No s'alarmin. Es que á la Granja diu que hi corra molta fresca.
O frescura.

De tots modos, pèl que pugui succehir, no será per demés que 'ns despedim de las Carolinas.
Agafem la guitarra y cantem:
Adeu siau, las Carolinas,
procureuvos aliviar...
y comenséu á avisar
á las islas Filipinas.

Lo jefe de sanitat de Aramayora, després de fumigar als passatjers que hi arriban, los expedeix un document que diu:
«Fulano de Tal ha sido fumigatos.»
Per mi, fumi-gossos.

En Silvela va agafar lo cólera.
Pero l'endemà ja estava bó.
No es gens estrany: es molt dú 'l bou al ast.
O en altres termes: no hi ha microbi que pugua resistir lo virus conservador.
Total: los microbis grossos se menján als petits Aixís ho vol la mare naturalesa, qu' en aquest punt més que una mare es una madrastra.

Llegeixo:
«La premsa alemana guarda silenci complert sobre la ocupació de las islas Carolinas.»
Sempre s'ha vist lo mat ix.
Després que la fiera ha devorat, en lo moment de la digestió, té la febre y calla.

En Zamora Caballero, secretari del govern civil de Barcelona ha sigut nomenat governador de Canarias.
Pero 'ls canaris sembla que s'preparan per no deixar-lo desembarcar, fins que haja purgat la quarentena.
Res, que li cantan las quaranta.

En Zamora Caballero, autor dramátich qu' es, potser trobi un canari que li canti la parodia de aquells versos del Trovador:

Vuelva otro dia, no hoy,
porque probaros espero
que si vos sois caballero
caballero tambien soy.

Lo governador de Logronyo va multar á alguns arcaldes perque 's negavan á permetre l'entrada de uns forasters als seus pobles respectius.
Y 'l governador de Jaen va multar al director dels banys de Frailes perque va permetre l'entrada al establiment á varias familias procedents de Granada.

Gobernant conservadors no hi ha més que un remey: agafa un arma...
Lo FISCAL:—¡Holal Denuncio á LA CAMPANA per predicar la subversió del ordre.
Jo:—Alto Sr. Fiscal, que no hi acabat: agafá un arma y clavarse un tiro.

Lo director del Progreso de Madrid s'ha escapulit de la presó modelo de Madrid.
Lo director del Motin de Madrid s'ha presentat espontáneament á la presó modelo de Madrid.
Més val ser Progreso de bosch, que no pas Motin de gabia.

La Gaceta publica cada dia 'ls cassos de cólera que ocorren á Barcelona.
De manera que 'l cólera ja es oficial.

Pero vostés no s'alarmin y lo qu' es lo cólera no cal que se 'n refibi. Ell podrá ser tant oficial com vulga; pero 'ls barcelonins no li pagarem lo sou.

Diu lo corresponsal de la Renaixensa qu' en Cánovas está molt mal humorat y aburrit.
Igual nos suceheix á nosaltres, també estém aburrits y mal humorats.

A casa sense tenir un pá á la post tots estém tips, deya un fulano que semblava un esqueleto.
—Deveu menjar coca, li deyan.
—No, responia: jo estich tip de la sogra, la dona está tipa de mi; la sogra de mi y de la dona, las criadas de tota la familia y tota la familia de las criadas.
També nosaltres estém no tips, embafats de 'n Cánovas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ta-ba-co.
2. ANAGRAMA.—Cama-Maca.
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Faustino.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Arch del Teatro.
5. GEROGLIFICH.—Entre ulls y boca 'l nas.

XARADA-CONVERSA.
—¿Que portas la clau Ramon?
—Si, segona; calavera.
¿Vindrás tart?
—A las primera.

—¡Vaya un' hora com hi ha món!
Ja ho has pres per tot.

—Veurás
no vull sermons ni conversa;
m'espera la... Ja ho sabrás
jo mateix t'ho he dit.

—¿Qu' es cas!
—Búscau qu' ho tens á la tersa.

RICARDO RUM-RUM.

ANAGRAMA.
Lo pare de la Total
diu que quan se casará
ab l' heréu de ca 'n Marsal
un total li comprará.

ASNEROLF ALKUSPA.

ROMBO.

Primera ratlla horisontal y vertical: consonant.—Segona: objecte de vidre.—Tercera: abrigh.—Quarta: nom d'home.—Quinta: adorno de dona.—Sexta: part del auell.—Séptima: vocal.

UN DE L' OLLA.

TRENCA-CLOSCAS.
[SOTA L' ARREL DEL...
Formar ab aquestas lletas combinadas lo títol de una sarsuela catalana.

A. BOIX-ZORRILLISTA.

GEROGLIFICH.

TILILI
TILADI

AREDNABAL.

CURACIÓ SEGURA

DEL

CÓLERA

DEL

Dr. TUNISI

Un folleto de 32 páginas
Preu 4 rs.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

¡LO GRRRAN AMICH Y PROTECTOR D' ESPANYA!

¡De tanto que te quiero... t' afito las Carolinas!